

JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 13 DE BARCELONA

REFERÈNCIA: Procediment abreujat núm. 188/2014-C
Part recurrent: Manteniment i Conservació del Vallès. S.A.
Part demandada: Ajuntament de Terrassa

SENTÈNCIA NÚM. 51/2015

Barcelona, a 27 de febrer de 2015

RAMONA GUTTART GUIXER, Magistrada jutge del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 13 d'aquesta ciutat, he vist el procediment contenciós abreujat núm. 188/2014-C en el qual han intervingut, com a part demandant, Manteniment i Conservació del Vallès. S.A. representada pel Procurador Sr. Ramon Feixo Fernández-Vega i defensada per la Lletrada, Sra. Norma Peña Bagès i com a part demandada, l' Ajuntament de Terrassa representat i defensat pel Lletrat municipal, Sr. Amado Martinez Ruiz i dicto aquesta sentència sobre la base dels següents,

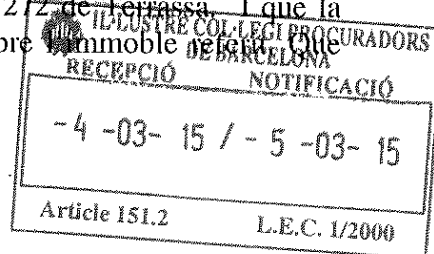
ANTECEDENTS DE FET

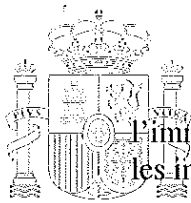
- 1: Interposat mitjançant demanda el present recurs contenciós administratiu, a través del qual han estat impugnades les actuacions administratives esmentades més amunt.
- 2: En l' ordre processal, les actuacions han estat tramitades en el sí del procediment abreujat contemplat a l' art. 78 de la nostra Llei processal (LJCA).
- 3: Un cop celebrada la vista oral amb el resultat que consta en acta, les actuacions van ser declarades concloses i vistes per a sentència

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: L'objecte del present recurs contenciós administratiu és la desestimació per silenci administratiu del recurs de reposició interposat per la recurrent en data 20 de desembre de 2013 contra la liquidació liquidació de l'Impost sobre Béns Immobles corresponent a la sisena fracció de l'exercici 2013 girada en data 29 de novembre de 2013.

SEGON: Centra l'actora la seva pretensió en base a que es titular d'un dret de superfície sobre el bé immoble situat al carrer Matadepera, 272 de Terrassa. I que la Generalitat de Catalunya es titular del dret de propietat sobre l'immoble de Terrassa.

L'immoble està directament afecta a la seguretat ciutadana atès del fet que si alberguen les instal·lacions de la Comissaria dels Mossos d'Esquadra.

Sosté com argument principal de la seva impugnació una qüestió de naturalesa estrictament jurídica i que al seu entendre es tradueix a que concorren tots els elements exigits per la normativa fiscal per a que el referit immoble estigui exempt del pagament de l'IBI per ser-li d'aplicació l'art. 62.1 a del TRLRHL i l'art. .1 de l'Ordenança Fiscal núm. 1.1 General de Gestió, Recaptació i Inspecció dels Tributs i altres Ingressos de dret públic de l'Ajuntament de Terrassa.

Addueix que la referida exempció no tan sols s'ha de reconèixer als titulars del dret de propietat es a dir en aquells casos en que l'IBI es liquida pel fet imposable titularitat del "dret de propietat" ja que es tractaria d'una exempció subjectiva, sent per tant, que es tractaria d'una exempció objectiva que s'aplica a qualsevol contribuent es liquidí l'IBI pel fet imposable que sigui sempre i quan l'objecte tributari sigui propietat de determinades Administracions Públiques i estigui directament afecte a activitats d'interès general.

I en el sol·licito diu:

"1.- Reconeixi l'aplicació de l'exempció de l'article 62.1 a) del Reial Decret 2/2004, de 5 de març pel qual s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals (transposat a l'article 4.1.a) de la corresponent Ordenança Fiscal) i declari l'immoble exempt de l'Impost sobre Bens Immobles.

2.- Ordeni que s'expedeixi a favor de la meva representada l'oportú manament de pagament que compregui la suma de les quantitats indegudament exigides per aquesta administració i pagades en data 29 de novembre de 2013 per la meva representada en concepte de l'Impost sobre Béns Immobles més els corresponents interessos de demora meritats (...)"

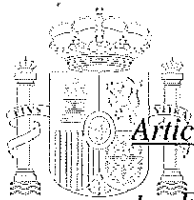
3.- A partir de la presentació d'aquest escrit aquesta administració no giri a la meva representada cap altre rebut en concepte de l'Impost sobre Béns Immobles per la titularitat del dret de superfície sobre l'immoble".

S'oposa l'administració demandada en base a les consideracions jurídiques exposades en el seu escrit de contestació a la demanda.

TERCER: Amb caràcter previ oposa l'administració com a causa de desestimació de la pretensió de la recurrent al ser la seva sol·licitud d'exempció pel referit Impost extemporània al no haver-se presentat en el termini establert a l'art. 20 de l'Ordenança General de Gestió, Recaptació i Inspecció dels Tributs.

I per fonamentar aquesta pretensió estableix a l'art. 16 del TRLRHL i l'Ordenança núm. 1.1 General de Gestió, Recaptació i Inspecció dels Tributs i altres Ingressos de dret públic com sol·licitar un benefici fiscal.

En concret, l'art. 20 de l'Ordenança núm. 1.1 General de Gestió, Recaptació i Inspecció dels Tributs de l'Ajuntament de Terrassa, disposa:

Article 20 - Sol·licitud

1.- Els beneficis fiscals s'han de sol·licitar sempre de forma expressa per part de l'interessat, tret que una disposició legal estableixi el contrari. La sol·licitud s'haurà de formular:

b) Si es refereixen a exaccions municipals que, per la continuïtat del fet imposable, siguin objecte de padró, matrícula o registre, en el període d'exposició al públic, o bé en el període voluntari per efectuar l'ingrés de la quota tributària.

I l'art. 11 de la mateixa Ordenança disposa, que el termini per pagar l'Impost sobre Béns Immobles es del 15 de gener al 14 de març.

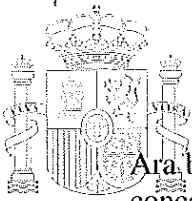
Es per això, que com encertadament exposa l'administració demandada la recurrent i contràriament allò assenyalat per la recurrent el benefici fiscal s'ha de sol·licitar –no s'aplica d'un mode automàtic-. Consta acreditat que la recurrent no va sol·licitar el benefici fiscal en el termini fixat a l'art. 20 de l'Ordenança atès que l'havia d'haver sol·licitat o bé en el període d'exposició al públic del Padró que es va iniciar el dia 1 de gener de 2013 i va ser exposat en un període d'1 mes o be en el termini voluntari per efectuar l'ingrés de la quota corresponent al període comprès entre el 15 de gener al 14 de març de 2014. cosa que no va fer.

D'altra banda, cal significar que l'empresa recurrent ja havia sol·licitat en altres escrits de dates 3 i 21 d'octubre de 2013 l'exempció del referit impost IBI en relació a la finca situada a la carretera de Matadepera, núm. 272 i la devolució de les liquidacions de l'IBI dels exercicis 2009 a 2013 perquè li era aplicable l'exempció prevista a l'art. 62.1 a) del TRLRHL.

Precisament fonamentava les seves pretensions reiterant els mateixos arguments esgrimits en el present recurs contenciós administratiu i que fonamenta la desestimació de la sol·licitud de l'exempció sol·licitada i la devolució de les liquidacions de l'IBI 2009 a 2013 atès que el dret gravat per el referit impost és el dret superficiali que té l'empresa recurrent i no el dret de propietat de la Generalitat de Catalunya i l'exempció sol·licitada està prevista quan el que es gravi sigui el dret de propietat d'una administració i que aquest bé estigui directament afecte a la seguretat ciutadana.

Sobre aquest particular l'administració demandada va dictar resolució desestimària núm. 9684 de data 4 de desembre de 2013 dictada pel Tinent d'Alcalde d'Hisenda i Serveis Generals desestimant la sol·licitud d'exempció sol·licitada i devolució dels imports corresponents als exercicis 2009 a 2013 atès que el dret gravat per l'IBI és el dret superficiali i no el dret de propietat i l'exempció està prevista quan el fet imposable gravat és el dret de propietat d'una administració i aquest bé estigui afecte a la seguretat ciutadana. Front aquesta resolució la recurrent va interposar recurs de reposició el qual va ser desestimat i front el qual va interposar recurs contenciós administratiu que va recaure al Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona que va ser inadmes per concórrer extemporaneïtat (consta acreditat per documents aportats per l'administració en escrit de contestació a la demanda).

Sosté l'administració que el referit acte es ferm i consentit i per tant la qüestió aquí controvertida ja estat resolta pel referit Jutjat.

Ara bé cal posar en relleu que la referida Interlocutòria que inadmet el recurs ho es per concórrer un supòsit d'extemporaneïtat però no entra examinar el fons de l'assumpte que ara es dirimeix en les presents actuacions.

QUART: Entrant a examinar la normativa reguladora de la exempció, atès que a recurrent sol·licita l'exempció de l'IBI de la finca de referència atès que la finca es propietat de la Generalitat de Catalunya i està directament efecte a la seguretat ciutadana motiu pel que deuria estar exempta del pagament del referit Impost al ser-li d'aplicació l'exempció prevista en l'art. 62 1 a) del Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març pel que s'aprova el Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals (TRLRHL).

“Art. 62 1. Estarán exentos los siguientes inmuebles:

a) Los que sean propiedad del Estado, de las comunidades autónomas o de las entidades locales que estén directamente afectos a la seguridad ciudadana y a los servicios educativos y penitenciarios, así como los del Estado afectos a la defensa nacional”.

I l'art. 61 Fet impossible i supòsits de no subjecció del mateix text legal diu:

1. Constituye el hecho imponible del impuesto la titularidad de los siguientes derechos sobre los bienes inmuebles rústicos y urbanos y sobre los inmuebles de características especiales:

a) De una concesión administrativa sobre los propios inmuebles o sobre los servicios públicos a que se hallen afectos.

b) De un derecho real de superficie.

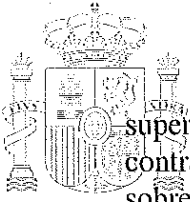
c) De un derecho real de usufructo.

d) Del derecho de propiedad.

2. La realización del hecho imponible que corresponda de entre los definidos en el apartado anterior por el orden en él establecido determinará la no sujeción del inmueble urbano o rústico a las restantes modalidades en el mismo previstas. En los inmuebles de características especiales se aplicará esta misma prelación, salvo cuando los derechos de concesión que puedan recaer sobre el inmueble no agoten su extensión superficial, supuesto en el que también se realizará el hecho imponible por el derecho de propiedad sobre la parte del inmueble no afectada por una concesión”.

Doncs bé, el dret gravat per l'IBI és el dret superficiari i no el dret de la propietat i per tant, l'exempció s'ha de declarar en tot cas del fet impossible gravat quin es el dret superficiari i no com pretén l'actora el dret de la propietat que no es el gravat en aquesta liquidació.

Per tot això cal concloure que el fet impossible gravat per l'IBI en el cas que ens ocupa es el dret de superfície i no el dret de propietat i, per tant, el fet impossible gravat subjecte a imposició es el dret de superfície i es sobre aquest dret de

superfície que s'haurien de reconèixer les exempcions per poder-les aplicar, contràriament allò afirmat per la recurrent que pretén que s'apliquin les exempcions sobre un fet imposable en aquest cas no gravat com es el dret de propietat.

En efecte per poder ser beneficiari de l'exempció prevista a l'art. 62.1 a) es necessari que qui ostenti la condició de subjecte passiu reuneixi les dues condicions contemplades en el precepte legals. I en el cas aquí examinat la recurrent només ostenta una condició de subjecte passiu com a titular d'un dret de superfície doncs és compleix la condició objectiva (immoble directament afecte a la seguretat ciutadana) però no ostenta la condició subjectiva en tant que el fet imposable que grava l'IBI de la finca no és el dret de la propietat contemplat en l'art. 61.1.d) (dret de propietat) si no el art. 61.1 c) que correspon al dret de superfície.

Cal concloure que per poder aplicar la exempció prevista a l'art. 62.1.a) del TRLRHL resulta necessari que el fet imposable de l'IBI sigui el dret de propietat que ostenta la Generalitat de Catalunya i no el dret de superfície que ostenta la recurrent.

Per tot això, rebutjat l'argument principal és menester desestimar íntegrament la demanda, i el present recurs contenciós administratiu.

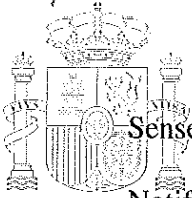
ÚLTIM: A tenor dels arts. 68.2 i 139.1 de la vigent Llei reguladora d'aquesta Jurisdicció modificat aquest últim per la Llei 37/2011 de 10 d'octubre de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident a excepció que es justifiqui la seva no imposició. Sense que no obsti, en seu cas, la manca de sol·licitud expressa de condemna en costes per les parts, tota vegada que aquest pronunciament es sempre obligat o imperatiu per la decisió judicial, sense incorre per raó de tal vici d'incongruència processal *-ultra petita partium* – articles 24.1 CE i 33.1 i 67.1 LJCA-, al concernir l'esmentada declaració judicial a una qüestió jurídico processal de conformitat amb el dictat de l'art. 68.2 de la Llei Jurisdiccional i d'una reiterada jurisprudència tant contenciosa administrativa com constitucional (entre altres, STS Sala Contenciosa Administrativa, de 12 de febrer de 1991; i STC, Sala Primera, núm. 53/2007, de 12 de març, i 24/2010, de 27 d'abril).

Cal recollir, doncs, el principi de venciment mitigat que ens porta a concloure aquí amb la no imposició de costes tota vegada que la singularitat de la qüestió aquí debatuda veta estimar que es trobi absent en el cas que ens ocupa *iusta causa litigandi* (series dubtes de fet o dret) tot això tenint en compte que per la jurisprudència recaiguda en supòsits similars per apreciar a aquests efectes que el cas era jurídicament dubtós tal i com assenyala l'art. 394 de la Llei 1/2000, d'Enjudiciament Civil.

Ateses les consideracions anteriors, i fent ús de la potestat que li ve conferida per l'art. 117 de la Constitució, aquest Jutjat ha resolt:

DECISIÓ

DESESTIMAR el present recurs contenciós administratiu abreujat núm. 188/2014-C promogut per Manteniment i Conservació del Vallès. S.A contra, l'Ajuntament de Terrassa tot confirmant la resolució impugnada per ser ajustada a dret.

Sense l'expressa imposició de costes.

Notifiqueu aquesta sentència amb advertiment que contra la mateixa no es pot interposar cap recurs ordinari, d'acord amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així, per aquesta la meva sentència, de la qual s'unirà testimoni a les actuacions, portant-se l'original al Llibre corresponent, ho pronuncio, mano i signo. S.S^a IL-LMA.
RAMONA GUITART GUIXER, Magistrada Jutge del Contenciós Administratiu
núm. 13 de Barcelona.

PUBLICACIÓ. L' anterior sentència ha estat donada, llegida i publicada en el dia de la seva data per la Sra. Magistrada Jutge que la subscriu, de la que dono fe.